

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie **A. S.**

po rozpoznaniu zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego II

Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 marca 2015 r. sygn. akt II AKo [...]

w przedmiocie odmowy przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie

postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w W. sygn. akt II K [...],

zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 października 2008 r.

na podstawie art. 437 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku A. S. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w W. sygn. akt II K [...]. Podstawą odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania był brak sporządzenia i podpisania tego pisma procesowego przez adwokata.

Rozstrzygnięcie to zaskarżył A. S. kwestionując materiał dowodowy zebrany w toku procesu i podważając zasadność skazania, co do którego – według jego twierdzeń – istnieje wiele wątpliwości i nieprawidłowości.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie A. S. nie mogło zostać uwzględnione z przyczyn natury formalno-procesowej. Przypomnieć trzeba, że stosownie do dyspozycji art. 545 § 2 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania (o ile nie pochodzi od prokuratora) jest objęty przymusem adwokackim. Oznacza to bezwzględny obowiązek sporządzenia

i podpisania tego pisma procesowego przez adwokata lub radcę prawnego, który to nakaz ustawowy ogranicza również Sąd Najwyższy i – poza wypadkami działania z urzędu, a taki w tej sprawie nie zachodzi – nie zezwala na badanie sprawy w wyniku indywidualnej inicjatywy stron procesowych. W tej sprawie to wymaganie nie zostało spełnione albowiem obrońca wyznaczony z urzędu do zbadania akt i sporządzenia opinii w przedmiocie istnienia podstaw do wznowienia postępowania, wypowiedział się w tej kwestii negatywnie. Istnienie wskazanej powyżej przeszkody formalnej oraz jej efekt procesowy, a także brak ujawnionych przesłanek uzasadniających działanie z urzędu, uniemożliwiają ustosunkowanie się do argumentów skarżącego dotyczących faktycznej podstawy skazania i oceny znaczenia poszczególnych dowodów. Nie ma także racji przemawiających za tezą skarżącego, iż dopiero dwie negatywne opinie obrońców z urzędu byłyby dla niego skutecznym argumentem. Brak bowiem racjonalnych przesłanek świadczących o tym, że opinia dotychczasowego obrońcy z urzędu jest wadliwa albo niepełna i powinna podlegać dalszej weryfikacji.

Wobec tego, że skarżący nie wykazał, aby zakwestionowane zarządzenie dotknięte było jakąkolwiek wadą natury faktycznej lub prawnej, należało postanowić, jak na wstępie.

aw